

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. S.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2005, č. j. 55 Az 126/2004 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 24. 5. 2004 u Krajského soudu v Brně se domáhal žalobce přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2004, č. j. OAM-5124/VL-11-ZA07-2003, jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovanému nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91téhož zákona.

Rozsudkem ze dne 29. 4. 2005, č. j. 55 Az 126/2004 – 24 Krajský soud v Brně žalobu zamítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) prostřednictvím svého advokáta u Krajského soudu v Brně dne 7. 7. 2005 kasační stížnost s tím, že ji blíže zdůvodní ve lhůtě 14-ti dnů poté, kdy stěžovatel předloží svému právnímu zástupci písemnosti důležité pro zdůvodnění kasační stížnosti. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) s odůvodněním, že kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí soudu, jímž bylo přezkoumáváno rozhodnutí správního orgánu v řízení o udělení azylu; s ohledem na charakter tohoto řízení je zřejmé, že bezodkladný výkon rozhodnutí správního orgánu, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl, by pro něj znamenal

nenahraditelnou újmu. Přiznání odkladného účinku se přitom nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu ani s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností žalobce nemohl zabývat věcně, neboť byla podána opožděně.

Z obsahu spisu vyplývá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat do dvou týdnů od jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím soudu podepsaného, byl na žádost adresáta bez předchozího pokusu o doručení zásilky uložen dne 8. 6. 2005 na poště a adresátu byla o uložení zásilky zanechána v místě doručování (P. Z., H. 5) výzva, aby si zásilku na poště vyzvedl. Druhá výzva k vyzvednutí zásilky byla pak učiněna dne 20. 6. 2005, avšak adresát si zásilku až do skončení odběrní lhůty – 23. 6. 2005 – na poště nevyzvedl a ta byla vrácena Krajskému soudu v Brně dne 24. 6. 2005.

Při doručování písemností určených fyzickým osobám, v souladu s ustanovením § 42 s. ř. s., v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) platí, že písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. V projednávané věci stěžovatel v řízení před krajským soudem (a ostatně i v řízení o kasační stížnosti) uváděl adresu P. Z. u B., H. 5, přičemž podle záznamu na doručence, v níž byl rozsudek doručován, který je třeba pokládat za úřední listinu, stěžovatel požádal poštu, aby bez předchozího pokusu o doručení mu byla písemnost zanechána na poště a v místě bydliště o tom učiněna výzva, aby si ji vyzvedl. Pošta tento postup dodržela, přičemž podle ustanovení § 50b odst. 1 a 2 o. s. ř. platí, že se doručovaná písemnost pokládá za uloženou dnem uložení a zanechání výzvy stěžovateli v místě bydliště k jejímu vyzvednutí. Podle § 50b odst. 4 o. s. ř. platí, že nebude-li uložená písemnost vyzvednuta do tří dnů, nebo jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10-ti dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Podle § 57 odst. 2 věty druhé o. s. ř. (který je shodný s ustanovením § 40 odst. 3 s. ř. s.), platí, že připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Jak již bylo výše uvedeno, v projednávané věci byl dodržen poštou takto předepsaný postup a písemnost byla uložena u pošty dne 8. 6. 2005 a stěžovatel byl o tom vyrozuměn s výzvou, aby si písemnost vyzvedl, i s poučením o následcích nevyhovění takové výzvě. Stěžovatel si však zásilku v úložní lhůtě nevyzvedl, a proto je za den doručení nutno pokládat desátý den od uložení písemnosti (u rozsudku jde o zásilku určenou do vlastních rukou adresáta), což je v projednávané věci den 18. 6. 2005. Jelikož tento den byla sobota, připadl poslední den této lhůty na nejbližší příští pracovní den, jímž bylo pondělí dne 20. 6. 2005. Tento den je tudíž nutno pokládat za den doručení zásilky stěžovateli.

V souladu s § 106 dost. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Protože dnem, jenž určil počátek lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem „doručení“) bylo v projednávané věci pondělí dne 20. 6. 2005 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo potom pondělí dne 4. 7. 2005. Nejpozději v tento den mohl stěžovatel podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout (§ 106 odst. 2 in fine s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla podána Krajskému soudu v Brně až dne 7. 7. 2005, stalo se tak nepochybně po marném uplynutí lhůty k jejímu podání a tudíž opožděně. Nejvyšší správní soud musel proto předmětnou kasační stížnost jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

Na tomto závěru nic nemůže změnit skutečnost, že stěžovatel si osobně vyzvedl dne 7. 7. 2005 stejnopis napadeného rozsudku, přičemž současně uvedl, že se nyní zdržuje na adrese P. 4, V P. 1. Pro doručování písemnosti totiž platila jeho žádost na poště příslušné pro P. Z. u B., v níž požadoval, aby mu písemnost bez předchozího pokusu o doručení byla na této poště uložena a jemu zanechána výzva v tehdy uvedeném pobytovém středisku, aby si písemnost vyzvedl. I v takovém případě je třeba vycházet z fikce doručení uvedené v ustanovení § 50c s. ř. s. a zásilku je třeba považovat za doručenou dnem 20. 6. 2005.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu